

DENKEND AAN RENAAAT

Walter Giraldo

Toen ik begin november 1951 aangesteld werd als leraar Engels-Duits aan het prille Koninklijk Atheneum Zottegem, was de eerste collega die ik mocht ontmoeten ene Renaat Van der Linden. Tot mijn grote verbazing toverde hij een bedevaartvaantje van Onze-Lieve-Vrouw van Kerselare te voorschijn. Ik kon natuurlijk niet achterwege blijven en bezorgde hem 's anderendaags een vaantje van Sint-Godelieve van Gistel. Toeval of niet, zijn oudste dochter heet Godelieve.

In die tijd was ik vrij op dinsdag van 11 u. 's morgens tot 16 u. 's namiddags. Dit was een unieke gelegenheid om met de fiets van een leerling de heerlijke dorpen van de Vlaamse Ardennen te verkennen. Maar de eerste tocht ondernam ik met Renaat, richting Grotenberge, vulgo Breivelde, ooit een zware helling in de Ronde van Vlaanderen, nu een nietsmendalletje voor de wielertoeristen. Halfweg hielden wij halt bij een lokale bakker, waar ik voor de eerste keer in mijn leven een mattentaart proefde. Volgens Renaat waren die mattentaarten stukken beter dan die van Geraardsbergen, Deftinge en Erwetegem, de highlights van het mattentaartencircuit. Intussen heeft mevrouw Nelly Van der Linden bewezen dat de Erwetegemse mattentaarten alle andere overtreffen, en wie de volkskunde-studiedagen bijwoont zal haar steeds opnieuw moeten gelijk geven.

Intussen wisselden wij de overdrukken van elkaars bijdragen uit - hij van Oost-Vlaamse Zanten en Het Land van Aalst, ik van Volkskunde, Biekorf en de volkskundige almanak 't Beertje.

Weldra had Renaat zich een blauwe Ford Vedette aangeschaft, waarmee hij de bedevaartplaatsen bezocht. Dat was de goede oude tijd toen zelfs het onoglijkste kapelletje de hele dag open bleef. Het waren gouden tijden voor de volksdevotie, tegenwoordig ondenkbaar geworden door het gebrek aan geestelijke aanwezigheid en allerlei gangsterpraktijken. Zo'n tocht met Renaat bleef hoe dan ook een boeiende ervaring, vol onverhoedse ontdekkingen, kapelletjes, hoeven, devotionalia, zegspersonen, enz. Af en toe trok hij mee op naar West-Vlaanderen en Frans-Vlaanderen. Vooral over de streek "over de schreve" was hij danig in de wolken. In West-Vlaanderen leerde hij een aantal collega's in de volkskunde kennen, o.a. Maurits Van Coppenolle, Hervé Stalpaert en Guillaume Michiels.

In de eigen regio bouwde hij een ruim en attent netwerk van informanten uit, die onmisbare medewerkers werden bij het tot stand komen van zijn eerste magnum opus, *Bedevaartvaantjes in Oost-Vlaanderen* (Ledeberg, 1958), gevolgd door zovele andere publicaties, iedereen bekend.

In diezelfde periode bezocht hij met een amateur-filmploeg de bedevaarten in de Vlaamse Ardennen waaraan een paar-

denommegang, een zgn. rijinge, verbonden was. Aan de hand van dit merkwaardige document gaf hij een aantal lezingen voor diverse kringen, groot en klein, waar hij kon rekenen op de verbazing en het enthousiasme van mensen die met dit aspect van de volkskunde nauwelijks vertrouwd waren.

Naast zijn volkskundige activiteiten was Renaat ook de stimulerende kracht achter een vereniging die zich Kunst in Vrije Tijd (K.I.V.T.) noemde. Hij slaagde erin een aantal kunstenaars rond zich te scharen, die met wisselend succes en vooral met veel geestdrift hun zinvolle hobby wilden uitdragen naar een breder

publiek toe. Tijdens het pinksterweekend organiseert K.I.V.T. nog altijd haar jaarlijkse tentoonstelling in De Kring, op het Zottegemse marktplein. Decennia lang heeft Renaat de zware taak op zich genomen om die expo te introduceren. Kunt u zich voorstellen wat het betekent om over elk van de exposanten een woord van waardering ten beste te geven? Maar Renaat deed het, en de vereniging vond het vanzelfsprekend dat hij jaar na jaar paraat was om via zijn relaties K.I.V.T. een ruimere belangstelling te geven in het artistieke landschap van de Vlaamse Ardennen.

Met

---

de sympathie

---

van de

Generale Bank